

CHARLOTTE LUCAS

JOUW
PERFECTE
JAAR

Vertaling Davida van Dijke

HarperCollins

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Bastei Lübbe, AG, Köln
Oorspronkelijke titel: *Dein perfektes Jahr*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2017 HarperCollins Holland
Vertaling: Davida van Dijke
Omslagontwerp: www.buerosued.de
Bewerking: Katya Kholyapina/Van de Wall Vormgeving
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0019 0
ISBN 978 94 027 5369 1 (e-book)

NUR 302
Eerste druk oktober 2017

Originele uitgave verschenen bij Bastei Lübbe, AG, Köln

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Jonathan

Maandag 1 januari, 7.12 uur

Jonathan N. Grief was niet blij. Zoals elke ochtend had hij stipt om halfzeven zijn hardloopschoenen aangetrokken en was hij ondanks de vrieskou op zijn mountainbike gesprongen om naar het Außenalstermeer te fietsen voor zijn dagelijkse looprondje.

En zoals elk jaar op 1 januari ergerde hij zich niet alleen aan de resten van rotjes, vuurpijlen en Chinese voetzoekers, die op alle trottoirs, fiets- en joggingpaden een vies, glibberig mengsel met de grijze sneeuwblubber vormden. Hij ergerde zich niet alleen aan de beroete, kapotte champagne- en bierflessen die deze nacht als lanceerbasis voor vuurwerk gediend hadden, en waarvan niemand het blijkbaar nodig had gevonden om ze na afloop in de glasbak te gooien. Hij ergerde zich ook niet alleen aan de dikke, wazige atmosfeer, die de vrolijk feestende – volgens Jonathan onverantwoordelijke – inwoners van Hamburg hadden geproduceerd. Door hun stompzinnige vuurwerkgeknal hadden ze de lucht in een nachtmerrieachtige smogkoepel veranderd, die nu boven de hele stad zweefde en waardoor hij moeite had met ademen.

(Natuurlijk lagen de feestbeesten nu allemaal nog comateus in bed hun roes uit te slapen. Van hun goede voornemens voor het nieuwe jaar om minder te drinken en te stoppen met roken hadden ze één minuut na middernacht al gebakken lucht gemaakt door een ongekend lawaaierige vuurwerkkraket af te schieten en tot in de vroege uurtjes keet te schoppen. Alsof het hun niet uitmaakte dat ze zoveel geld de lucht in hadden geknald dat je er de Duitse staatsschuld in één keer mee had kunnen aflossen.)

Nee, dat waren niet de enige dingen waar Jonathan zich aan ergerde.

Hij was vooral woedend omdat zijn ex-vrouw, Tina, het ook dit jaar weer niet kon laten ergens in de loop van de oudejaarsnacht een schoor-

steenvegertje van chocola bij hem op de stoep te zetten. Met een kaart erbij, waarop ze hem zoals altijd ‘Veel geluk en succes in het nieuwe jaar!’ wenste.

Veel geluk en succes in het nieuwe jaar! Terwijl hij over de Krugkoppelbrücke rende, waarna de looproute langs het Red Dog Café in de richting van het Alsterpark ging, voerde hij zijn tempo op tot veertien kilometer per uur. Zijn voetstappen dreunden dof op het zandpad.

Veel geluk en succes in het nieuwe jaar! Zijn running-app gaf een snelheid van zestien kilometer per uur aan en een hartslag van honderdzesenvijftig slagen per minuut. Vandaag zou hij de route van 7,4 kilometer in een recordtijd lopen. Tot nu toe was zijn snelste tijd 33.29 minuten, en dat zou hij verbeteren als hij zo hard bleef gaan.

Maar ter hoogte van de Anglo-German Club minderde hij al vaart. Dit sloeg nergens op. Waarom zou hij zich zo kwaad maken over Tina’s ondoordachte ‘attentie’ dat hij zijn gezondheid riskeerde en misschien een enkel verstuikte? Ze was al vijf jaar geleden van hem gescheiden, dus zou hij echt niet meer compleet overstuur mogen raken vanwege een idioot chocoladeschoorsteenvegertje.

Ja, hij had van Tina gehouden. Heel veel zelfs. En ja, ze had hem verruild voor zijn (vroegere) beste vriend Thomas Burg. Ze had na ruim zeven jaar gelukkig getrouwd te zijn geweest een scheiding aangevraagd. Tenminste, hij had altijd gedacht dat ze gelukkig getrouwd waren. Zij had het blijkbaar niet echt zo gezien, anders zou dat met Thomas nooit gebeurd zijn, toch?

Oké, ze had hem destijds verzekerd dat het niets met hem, Jonathan, te maken had. Maar ja, uiteindelijk snapt elke man met een greintje verstand dat het in zo’n geval toch wel iets met hem te maken moet hebben.

Wat dat iets geweest kon zijn, vroeg hij zich tot op de dag van vandaag af. Want hij had Tina de hemel op aarde gegeven. Hij had een prachtig huis voor hen gekocht, aan de rand van het Innocentiapark in het stadsdeel Harvestehude, en het huis helemaal volgens haar wensen laten verbouwen (ze had zelfs haar eigen woongedeelte gehad, inclusief badkamer en inloopkast!). En dankzij hem had ze haar gehate baan als

grafisch ontwerper bij een reclamebureau kunnen opzeggen, zodat ze vrij was om haar leven in te richten zoals ze maar wilde.

Hij had al haar wensen nagenoeg van haar gezicht afgelezen. Of het nu een mooie jurk, een chique handtas, een sieraad of een nieuwe auto was, Tina hoefde maar terloops te zeggen dat ze iets leuk vond en hij had het al voor haar gekocht.

Een zorgeloos leven zonder verplichtingen. Zijn uitgeverij Griefson & Books, die Jonathan van zijn vader Wolfgang had overgenomen, had een eersteklas bedrijfsleider. Dus Jonathan hoefde daar alleen voor de vorm af en toe te komen aanwaaien, plus dat hij als uitgever beschikbaar moest zijn voor representatieve taken. Tina en hij hadden dure reizen gemaakt naar de meest exclusieve vakantieoordn. Ze waren graag geziene gasten bij alle sociale evenementen in Hamburg geweest, zonder ongerust te hoeven zijn dat de roddelbladen zich op hun privéleven zouden storten.

Tina had met volle teugen van het leven met hem genoten. Ze had steeds exotischer vakantiebestemmingen uitgekozen, steeds geraffineerdere designkleding gedragen, en ze had alle kamers van hun stadsvilla regelmatig met nieuwe spullen ingericht.

Nou ja, soms had hij zich wel afgevraagd of ze zich niet een beetje verveelde, vooral als ze voor de zoveelste keer op dat ene onderwerp uitkwam.

Ze was op zoek geweest naar een 'meerwaarde' die ze heel lang niet nader had kunnen benoemen, althans niet tegen Jonathan. Ze had taalcursussen geprobeerd, hardlooptroepjes (op advies van Jonathan), gitaarlessen, qi gong, tennis en allerlei andere activiteiten, maar op de langere termijn had ze niets volgehouden. Hij was er bijna klaar voor geweest om heel nadrukkelijk over kinderen te beginnen (en zagezegd de daad bij het woord te voegen), al had Tina vaak onderstreept dat ze het met zijn tweeën toch zo perfect hadden.

En toen was ze bij een therapeute beland.

Wat Tina daar tijdens haar wekelijkse sessies precies besproken had, wist Jonathan nog steeds niet. Ze had het niet nodig gevonden om er met hem over te praten. Maar wat het ook geweest mocht zijn, klaarblij-

kelijk had Tina haar ongrijpbare meerwaarde ten slotte uitgerekend bij Thomas gevonden. Thomas, die Jonathan al sinds zijn schooltijd kende en die bij Griefson & Books de marketingafdeling leidde.

Had geleid. Want na de scheiding had Thomas ervoor gekozen zijn baan bij de uitgeverij op te zeggen, Tina terug te sturen naar haar vroegere werk op het reclamebureau en met haar in een driekamerappartementje in de oude Schanzewijk te gaan bivakkeren.

Bij de gedachte aan die twee kon Jonathan alleen maar ongelovig zijn hoofd schudden, waarna hij zijn blik strak op zijn neongele Nikes richtte. Wat een hopeloos verprutst leven in naam van de liefde! En nu wenste juist Tina hem veel geluk en succes in het nieuwe jaar? Dat was een regelrechte aanfluiting!

Jonathan ademde briesend uit. Een dampwolkje zweefde voor zijn mond. Hij *h*ad succes en hij *w*ás – verdomme! – gelukkig!

Hij versnelde zijn pas weer, maar bij het hondenveldje struikelde hij. Raketings scheerde hij langs het dampende souvenir van een van die niet-aangelijnde rothonden, die hier door hun baasjes op de mensheid werden losgelaten.

Hijgend stond hij stil, friemelend aan de sportarmband rond zijn bovenarm, waaraan naast zijn iPhone en voordeursleutel ook een rolletje plastic zakjes vastzat. Hij haalde een knisperend zakje tevoorschijn en trok het over zijn hand, om de hondendrol vervolgens met uitgestrekte vingers in de dichtstbijzijnde afvalbak te deponeren. Niet dat hij dit leuk vond, maar iemand moest het toch doen.

Alweer zoiets wat hem mateloos irriteerde. Al die edelmoedige ‘dierenliefhebbers’, die een Deense dog of een trendy weimaraner onder schandalige omstandigheden in hun chique maar krappe jarendertighuizen hielden. Ze kregen het niet eens voor elkaar om de stront op te ruimen wanneer ze die arme beesten de verplichte vijf minuten door het park sleurden.

Hij was in zijn hoofd al bezig de zoveelste e-mail aan de redactie van het *Hamburgs Nieuwsblad* te schrijven. Deze wantoestand moest in het nieuwe jaar absoluut worden aangepakt! De autoriteiten dienden hard op te treden en strengere straffen op te leggen, zodat iedereen besepte

dat je eigen vrijheid ophield op het moment dat je inbreuk maakte op andermans leven. En hondendoep aan zijn schoenzool betekende voor Jonathan beslist een inbreuk. Die ontzettend stonk.

Terwijl hij langzaam weer op gang kwam, wierp hij een snelle blik op de running-app op zijn smartphone. De volgende ergernis: zijn korte tussenstop had natuurlijk de volledige statistiek verpest. Heel even wenste hij dat de hondendroldelinquent met zijn poepende mormel nog in de buurt was – dan zou hij hem flink de waarheid zeggen.

Maar toen zwierven zijn gedachten weer naar Tina en Thomas. Tina en Thomas, waarschijnlijk spraken ze elkaar aan met Tini en Tommy, of misschien met Muizenscheet en Pluisbeertje, wie zou het zeggen.

Hij stelde zich voor hoe ze 's avonds samen in hun in elkaar geflanste IKEA-zithoek zaten met een afgeprijsde fles rode wijn, terwijl hun dochtertje Tabea... Ja, ja, jaaaa, blijkbaar was het leven met zijn tweeën toch niet het toppunt van perfectie geweest, want Tina had ongeveer dertig seconden nadat ze haar verhouding met Thomas bekend had gemaakt een baby ter wereld gebracht. Tabea, dus, zou vredig liggen doezelen in haar handgemaakte hoogslaper met glijbaantje van ecologisch verantwoord larikshout. Tini, Tommy en Tabbi. Het had iets van Kwak, Kwek en Kwak.

Kwak, Kwek en Kwak in hun krot in de Schanzewijk. En Kwak en Kwek laten hun gedachten over Jonathan gaan. Hoe zou het toch met hem zijn? Kwak kondigt aan dat ze nog even vlug naar de budgetsuper gaat, waar ze zulke schattige chocoladeschoorsteenvegertjes verkopen. Daar kan ze er een van halen om bij haar ex voor de deur te zetten, met een kaartje erbij. Tenslotte is ze destijds best een beetje gemeen geweest door hem te verlaten en zijn hart te breken.

'Goed idee, Kwak!' roept Kwek uit. 'En breng je meteen nog een fles Chateau de Clochard mee uit de aanbieding? Dan bouwen we vanavond een feestje!'

Jonathans running-app liet een hartslag van honderdtweeënzeventig slagen per minuut zien en weer moest hij zijn pas inhouden als hij zijn gezondheid niet op het spel wilde zetten. Wat mankeerde hem toch, deze ochtend? Oké dan, hij moest tandenknarsend toegeven dat het

hem nog steeds niet lukte om kalm te blijven bij de gedachte aan Tina en haar nieuwe leven.

Hoewel hij twintig gesprekken van een uur had gevoerd met een persoonlijke coach, die hem verzekerd had dat hij het euvel binnen hooguit twee of drie bijeenkomsten compleet kon verhelpen. Wat een beunhaas! Nog zo'n type over wie hij zich enorm kon opwinden. Die vlegel had destijds zowaar het lef gehad om Jonathan te verwijten dat hij niet meewerkte toen die hem op fouten in de coachingmethode had gewezen.

Vreemd genoeg, dacht hij terwijl hij Bodo's Bootverhuur voorbijholde (een of andere vandaal had een poppetje getekend waar de apostrof hoorde, het was om gek van te worden!), had Tina na de scheiding helemaal niets van hem gewild. Geen geld, geen alimentatie, geen deel van het huis, niets.

Toch had ze dat allemaal kunnen eisen. Nog veel meer zelfs, volgens Jonathans advocaat. Maar ze was vertrokken zoals ze acht jaar eerder was gekomen: zonder geld en met een onderbetaalde baan als grafisch ontwerper. Zelfs de Mini die ze van hem had gekregen, had ze ondanks zijn protesten achtergelaten, plus alle sieraden die hij haar ooit cadeau had gedaan.

Zijn persoonlijke coach had destijds gevonden dat Tina hiermee bewees dat ze een beschaafde, integere vrouw was, aangezien zij tenslotte een scheiding had gewild. Maar Jonathan, die de coach alleen had ingeschakeld om dit hele gebeuren zo snel mogelijk van zijn lijstje af te kunnen vinken en niet om diens incompetente mening over zijn ex aan te horen, zag dit heel anders. Dat Tina alles van de hand wees waar ze recht op had, was niet bedoeld als waardig afscheid, maar als een gemeene steek onder water om hem te laten zien dat ze hem niet nodig had. Ook niet zijn geld. Zelfs dat niet.

Twintig minuten later arriveerde hij zwetend en ongewoon hard zijgend bij het fitnessparcours dat grensde aan de Schwanenwik. Hier sloot hij elke ochtend zijn loopronde af met een training van dertig minuten over het kleine parcours, waarvan op dit tijdstip eigenlijk nooit iemand gebruikmaakte. En zeker niet op nieuwjaarsochtend; er

was in de wijde omtrek niemand te bekennen. Alsof hij de enige mens op aarde was.

Eerst drukte hij zich vijftig keer op, daarna deed hij vijftig sit-ups, gevolgd door vijftig keer optrekken. Dit schema herhaalde hij drie keer, waarna hij zich topfit voelde om de dag te beginnen. En toen hij zichzelf bij de afsluitende rek- en strekoefeningen bekeek, constateerde hij zoals zo vaak tevreden dat zijn dagelijkse trainingsprogramma absoluut de moeite loonde.

Hij was tweeënveertig en heel goed in vorm voor zijn leeftijd. Wat zijn conditie betrof, deed hij niet onder voor een middentwintiger, en met een gewicht van tachtig kilo en een lengte van bijna één meter negentig was hij slanker dan de meeste mannen van zijn leeftijd. In tegenstelling tot Thomas, die, sneu genoeg, zelfs toen hij nog op school zat al duidelijk de aanzet tot een 'zwembandje' had.

Bovendien had Jonathan, ook in tegenstelling tot Tina's 'grote liefde', een dikke, zwarte bos haar dat alleen bij zijn slapen wat grijze plekje vertoonde. Een boeiend contrast met zijn blauwe ogen, zoals Tina altijd had gezegd.

Een contrast dat haar inmiddels niet meer leek te boeien, want Thomas, die arme sloeber, had al voor zijn dertigste een glimmend kaal voorhoofd met ernstige haaruitval tot halverwege zijn kruin. Je moest wel door een heel liefdevolle roze bril kijken om dit nog als inhammen te bestempelen. En dat in combinatie met de kleur van zijn ogen, die ergens tussen modderbruin en slootwatergroen zat.

Jonathan gunde zichzelf een kort glimlachje toen hij eraan terugdacht hoe vaak hij zijn vroegere beste vriend had moeten oppeppen als die weer eens kansloos was gebleken bij de vrouwen.

Des te onrechtvaardiger was de situatie nu. Neem nou Thomas' wapenkreet van jaren geleden: 'Hé Jonathan, we houden de moed erin, en moge de beste winnen!' De beste, haha. Sinds zijn ontslag liet Thomas zich inhuren als 'zelfstandig marketingadviseur', wat toch eigenlijk niet meer dan een fraaie term voor 'werkloze' was. Kortom: je kon Thomas nog steeds eerder een 'loser' noemen dan 'de beste'.

Enfin, nu was het mooi geweest. Voor Jonathan een volgende pieker-

aanval kon krijgen over de vraag waarom Tina hem verruilde had voor een alleen al zuiver objectief gezien inferieure kerel, rechtte hij zijn schouders en beende naar zijn mountainbike. Hij had de fiets zoals altijd met een ketting aan het toegangshek naar het fitnessparcours vastgemaakt.

Plotseling stond hij stil. En keek verbaasd naar de zwarte tas die aan zijn fietsstuur bungelde. Waar kwam die ineens vandaan? Was iemand het ding vergeten? Maar waarom hing het dan uitgerekend aan zijn mountainbike? Vreemd. Of was het misschien weer een 'attentie' van Tina? Lag ze nu 's morgens vroeg ook al in een hinderlaag bij zijn hardloopparcours?

Jonathan trok het hengsel van het tasje van zijn stuur. Het was relatief licht en van dichtbij zag hij dat het weinig meer was dan een nylon boodschappentasje met rits, zo'n ding dat je als klein pakketje in winkels bij de kassa kunt kopen.

Zou hij het openmaken? Het was per slot van rekening niet zijn eigendom. Maar hij hoefde er niet lang over na te denken, want iemand had het aan zijn fietsstuur gehangen. Dus trok hij met een krachtige ruk de rits open en keek in de tas.

Er zat een dik, in donkerblauw leer gebonden boek in. Nieuwsgierig pakte hij het eruit en draaide het om en om. Het boek was nieuw, het leer was van eerste klas kwaliteit en afgezet met wit stiksel. Een riempje met een drukknop fungeerde als sluiting.

Een Filofax, zoals die in het tijdperk van de iPhone en BlackBerry & co nog maar door weinig mensen werd gebruikt, in elk geval niet als ze jonger waren dan vijftig.

Nu stond Jonathan echt perplex. Waarom zou iemand een tasje met een ouderwetse agenda aan zijn fiets hangen?